

Természetesen se rá, se lebeszélni nem akarunk senkit.

Ébressze csókkal, készítse el a reggelit, azt vigye ágyba, majd párját munkába, napközben küldjön szerelmes sms-t, hívja meg ebédelni. Várja otthon rózsával, csokival, vegyen neki szíves fehérneműt, no jó, pirosat, valami ékszer, rendeljen vacsit. Esetleg főzzön valami finomat, legyen hozzá egy üveg bor, tegye be kedvenc CD-jét, s míg lassan táncolnak, mondja el Neki, hogy mennyire szereti! Kérje meg a kezét, mondjon igent, vegye le a lábáról, holtomiglan-holtodiglan, ha már házasság, akkor főleg.

Ne, inkább ne otthon várja, vigye moziba, esetleg jégpályára, állatkertbe, vagy kedvenc könyvesboltjába. Menjenek kiállításra, vagy csak barangoljanak kéz a kézben, s aztán irány egy vendéglő, huppanjanak le egy asztal mellé, s válasszanak valami ínycsiklandósnak. Ha hazaértek, dobják le a cipőjüket, meggyógyulnak, azután jöhet egy aromás, gyertyafényes fürdő, pezsgőbontás, zene, szeretlek-szeretsz, szívből-igazán?

Ismerős tanácsok? Asszem, igen. Hasznosak? Aha. Megfogadják? Hát, nem is tudom. Tovább is van, mondjam még? Kösz, inkább ne.

De valóban szükség van rá? Mármint a Valentin-napra?

Lehet, hogy nincs, de mégis működik. Hivalkodóan betör, vagy lappangva lopózik életünkbe; nehéz, nem is lehet megkerülni; akarjuk vagy nem; tartjuk, vagy szándékosan elfelejtjük, míg a másik várja; utóbbi pocsék érzés, mindkét félnek.

Kérdés, lehet-e Valentin-napon természetesen viselkedni, mikor ez egy különleges nap, mint tudjuk. Csak annyit javasolunk, éljék meg ezt a napot kíváncsian. Figyelmesen. Felfedezően. Találékonyan. Élvezetesen. Értelmesen. Izgalmasan. Odaadóan.

Éljék meg, természetesen. Természetesen. Az ajándék is lehet ilyen.

Valentin-napi útravaló. Csak természetesen!

Írta: CsíBor

2011. február 13. vasárnap, 21:11

